

Brennpunkt: Fortell og forsvinn

En beretning om menneskehandel i NRK Brennpunkt

Av:

Mari Allgot Lie, dokumentarjournalist

Geir Pettersen, researcher

Inger Marie Norstrøm, fotoredigerer

Sex-slavene trodde de endelig var trygge da de anmeldte bakmennene til politiet. I stedet ble de kastet ut av landet, mens bakmennene gikk fri. Selv om norske myndigheter hadde lovet ofrene beskyttelse dersom de var villige til å fortelle hva de hadde vært utsatt for.

SAMMENDRAG

Menneskehandel er et voksende problem, både internasjonalt og i Norge. Norske myndigheter har hevdet at de har satt i verk en rekke tiltak for å stoppe denne formen for slaveri. Det viktigste tiltaket er at de har lovet ofrene lovet ofrene som samarbeider med politiet opphold i Norge.

Norske myndigheter har også gjennom internasjonale avtaler forpliktet seg til å bekjempe menneskehandel og beskytte ofrene.

Vi avdekket at dette ikke fungerer i praksis.

Ifølge utlendingsforskriften skal ofre for menneskehandel få oppholdstillatelse i Norge dersom de vitner mot bakmenn i en straffesak. Problemet er bare at politiet henlegger så godt som alle anmeldelsene for menneskehandel. De fleste ofre får dermed aldri sjansen til å vitne. I stedet blir de sendt ut av landet der de risikerer hevn og forfølgelse.

Dersom ofrene skal få beskyttelse er det derfor helt avgjørende at politiet gjør et godt arbeid med disse sakene.

I vår dokumentar fokuserte vi på skjebnen til flere ofre for menneskehandel. Vi gransket politiets arbeid i en av sakene. Den handlet om en mor og en datter som ble sendt ut av landet etter at politiet hadde henlagt anmeldelsen hennes. Etter våre avsløringer fikk hun komme tilbake til Norge.

Vårt fokus på dette temaet førte til et sterkt politisk og folkelig engasjement for ofrene for menneskehandel. Saken ble tatt opp i Stortinget, der det ble fremmet et forslag om å endre loven slik at ofre for menneskehandel kan få opphold uavhengig av politisak.

UTGANGSPUNKTET FOR IDEEN

Jeg (Mari) hadde snakket med kilder i politiet og visste at de bruker lite ressurser på å etterforske menneskehandelsaker knyttet til prostitusjon. Jeg hadde lest en del saker i mediene der det kom fram at svært få blir dømt for menneskehandel i Norge.

Samtidig er utenlandske prostituerte en synlig del av gatebildet i mange norske byer, og mange av de utenlandske prostituerte indentifiseres som ofre for menneskehandel av politi og hjelpeorganisasjoner. Hvordan kan menneskehandel foregå åpenlyst i Norge?

Hva er det som gjør at nesten ingen bakmenn blir tatt? Og hva er det som rører seg bak fasaden til kvinnene vi ser på gata, hvordan er livet i bakmennesenes vold?

Jeg kontaktet politiet i Oslo, og spurte om jeg kunne få følge menneskehandelgruppa deres i arbeidet de gjorde i prostitusjonsmiljøene. Vi fikk ikke mulighet til dette. Men i kildesamtaler fortalte politiet at sakene er vanskelige å etterforske fordi kvinnene ofte ikke gir nok informasjon om bakmennene,

enten fordi de ikke vil, ikke tør eller ikke kan. Bakmennene har ofte brukt falske navn, også overfor kvinnene. Mange av de afrikanske kvinnene er analfabeter og kan ikke gjøre nøyaktig rede for hvor de har vært, eller gi andre opplysninger som kan være viktige for etterforskningen.

Når det gjelder nigerianske kvinner, den klart største etniske gruppa blant utenlandske prostituerte, fortalte politiet at sakene er ekstra kompliserte, fordi Nigeria er et vanskelig land å samarbeide med.

Det begynte å tegne seg et bilde av at særlig nigerianske kvinners anmeldelser ble henlagt uten at politiet etterforsket disse sakene i særlig grad.

Jeg kontaktet flere av de som jobber tettest på de prostituerte; Kirkens Bymisjon og ROSA-prosjektet, som jobber for å bistå ofre for menneskehandel. Både ROSA og Kirkens Bymisjon fortalte om fortvilelsen hos ofrene ettersom det knapt er noen anmeldelser som fører fram.

De fortalte om sitt store dilemma: De visste ikke lenger om de ville anbefale ofrene å anmelde bakmenn fordi det ofte kunne føre til en forverret situasjon. De fortalte at flere ofre faktisk var blitt retrafikkert til Norge. De fortalte om represalier og forfølgelse. De spådde at færre ville tørre å anmelde, fordi ryktet om at du ikke blir beskyttet etterpå sprer seg i miljøet.

Dette er det motsatte av det norske myndigheter har uttrykt at de ønsker. Forskriften som gir opphold til de som vitner mot bakmennene ble laget nettopp for å få flere til å tørre å anmelde.

Det så ut som at det var et helt klart misforhold mellom den politiske intensjonen og praksis. Dette ble den sentrale problemstillingen i dokumentaren.

Jeg bestemte meg for at denne historien skulle fortelles av ofrene selv. Jeg ville lage en dokumentar der man kunne komme forbi klisjeene og følelsen av å betrakte de prostituerte på avstand. Jeg ville at ofrene selv skulle være fortellerne i dokumentaren og ta oss med inn i sine liv. Målet var at vi skulle komme så tett på at seerne kunne bli kjent med mennesket bak den fremmedgjørende fasaden.

Nå begynte jakten på caser. Problemet var bare at alle var livredde for å snakke.

LEAH-SAKEN

For tre år siden møtte lederen for Krisesenteret i Salten, Wanja Sæther to av mine kollegaer i Brennpunkt. Saken gjaldt en ung, nigeriansk kvinne som ble kalt "Leah". Leah hadde en fortid som tvangsprostituert i Italia og Norge. Hun var høygravid da hun greide å rømme fra sin bakkvinne. Hun kom seg i sikkerhet på krisesenteret i Bodø.

Nå, to etter, hadde Leah fått endelig avslag på opphold i Norge. Hun og datteren skulle sendes ut til Italia, der Leah hadde vært prostituert før hun kom til Norge. I Bodø hadde mange engasjert seg for at Leah og dattera skulle få bli. Wanja var en av dem. Hun håpet at Brennpunkt ville se nærmere på Leah-saken.

Brennpunkt laget ikke noe på Leah-saken den gangen. Da det ble klart at hun skulle sendes ut turte hun ikke ta sjansen på å bli eksponert i et TV-program. Hun og dattera ble en morgen hentet av politiet og uttransportert.

Nå, tre år etter, tok jeg kontakt med Wanja Sæther, for å komme i kontakt med Leah. Jeg hadde lyst til å finne ut av hva som hadde skjedd med henne etter at hun ble sendt ut av Norge, og jeg ville også høre om hun kunne tenke seg å stille opp i en TV-dokumentar.

Wanja skulle ta kontakt med Leah i Italia og finn ut om hun kunne være villig til å treffe oss. Hun tipset meg også om en annen kvinne, som skulle bli en av filmens hovedpersoner.

I to år ble Leah tvunget til å selge sex i Oslo.

YASMIN

Tipset gjaldt en helt spesiell rettsak, der en tidligere tvangsprostituert hadde gått til sivil søksmål mot staten etter endelig avslag på opphold i Norge. Kvinnen var av flere instanser identifisert som offer for menneskehandel, men var også dubliner (registrert som asylsøker i et annet europeisk land).

Stridens kjerne var om kvinnen likevel hadde rett til å få sin asylsøknad realitetsbehandlet i Norge. Kvinnens støttespillere mente at hun var for skadet og traumatisert til å kunne greie seg dersom hun ble sendt ut av Norge. Oslo Tingrett hadde gitt offeret medhold, men Utlendingsnemnda hadde anket.

Jeg kontaktet lederen for Krisesenteret i Sogn og Fjordane, Wenche Hovland, som er kvinnens fremste støttespiller. Det er hun som har hjulpet henne med å gå til sak. Hun ga meg, med kvinnens tillatelse, innsyn i alle sakspapirene. Kvinnen har gjennom flere år blitt grundig utredet, medisinsk og psykiatrisk. Hun har forklart seg til politi og utlendingsmyndigheter, og Krisesenteret selv har også mye dokumentasjon på hennes situasjon.

Wenche Hovland tok imot Yasmin på krisesenteret.

Kvinnen var blitt tatt til fange som barn og hadde vært holdt som sex-slave siden. Gjennom en periode på rundt 15 år ble hun tvangsprostituert og traffikert gjennom Midtøsten og Øst-Europa før hun kom til Norge. Hun har født to barn i fangenskap som bakmannen har tatt fra henne. Kvinnen er så traumatisert at hun besvimer hver gang hun tenker på overgrepene hun har vært utsatt for, eller hører lyder eller kjenner lukter som minner henne om tiden i bakmannens vold.

Hun har synlige arr etter mishandling på hele kroppen. Ifølge utredningene er besvimelsesanfallene en form for dissosiasjon, der hjernen kobler ut når ting blir for vanskelig å takle. Hun har en medfødt

eller påført hjerneskade som gjør at hun fungerer i begrenset grad, og er ute av stand til å greie hverdagen helt uten hjelp.

Ingen instanser har betvilt at kvinnen snakker sant. UNEs argumentasjon er at terskelen for særlige hensyn som gir anledning til å fravike Dublin-regelen er høy, og de mener at kvinnen ikke når opp til denne.

Jeg møtte kvinnen første gang i november 2014. Hun valgte selv det fiktive navnet "Yasmin".

UTFORDRINGER VED Å JOBBE MED TRAUMATISERTE CASER

Vi endte opp med å bruke fire caser i programmet. I tillegg til hovedpersonene Yasmin og Leah, intervjuet vi også to andre kvinner vi kalte Maria og Sara. Alle kvinnene var traumatiserte og redde for represalier fra bakmannsapparatet sitt.

De levde i skjul på hemmelige adresser. Alle de fire har blitt vurdert av behandlingsapparatet som at de lider av posttraumatisk stress. Det betyr at det er ekstra vanskelig for dem å snakke om fortiden. . De har levd et liv preget av vold og trusler.

Svært få rundt dem vet hva de har vært igjennom. Kvinnene bærer på mye skam knyttet til deres fortid, og de er veldig redde for å bli gjenkjent i nærområdene sine. Kvinnene risikerte mye dersom de stilte opp på TV. Det var helt avgjørende at de fikk tillit til oss.

Vi brukte mye tid på å gjøre intervjuobjektene trygge.

Dette var journalistisk og metodemessig svært krevende. Vi mener det var fem årsaker til at vi greide å skape den tilliten og tryggheten som var nødvendig dersom vi skulle lage dette programmet: Åpenhet, anonymitet, full retrettmulighet, tid og sensitivitet.

Åpenhet: Vi var hele tiden helt åpne på hva slags type program vi ville lage overfor både kvinnene og deres nærmeste støttepersoner; hva som var fokus, og hvordan deres historier ville bli brukt i programmet.

Anonymitet: Vi lovet kvinnene anonymitet dersom de ønsket det og forsikret dem om at vi under ingen omstendigheter ville gjøre noe som kunne sette dem i fare. Vi lot kvinnene få være med og bestemme på hvilken måte de skulle anonymiseres. Vi viste dem hvordan ansiktet kom til å se ut når det ble tilslørt, og lot dem få se opptak og bestemme graden av tilsløring. Mens vi var sammen med dem kunne kvinnene få se opptakene vi gjorde med dem, dersom de ville det. Flere av kvinnene var helt ukjente med hva en dokumentarfilm er, og hadde aldri forholdt seg til media eller sett seg selv på film før.

Med Yasmin var vi innimellom usikker på om hun virkelig forsto hva hun var med på, og rekkevidden av det. Skadene og traumene hennes gjør at det ikke er lett å vite hva hun får med seg og ikke. Det at

hun har levd i stor grad innesperret siden hun var et barn gjør at hun heller ikke har de samme referansene når man skal forklare prosjektet, hva en dokumentar er og hvorfor vi jobber som vi gjør. Vi brukte mye tid på å forklare hva vi holdt på med og hvordan filmen skulle bli.

Retrettmulighet: Helt fra første stund gjorde vi det klart at de kunne trekke seg underveis. Vi garanterte at vi kom til å respektere deres syn på dette uansett når i prosessen det eventuelt ville skje. Vi tok dermed en sjanse som gjorde at vi risikerte å ende opp med å ha brukt seks måneder på et program vi ikke kunne sende. Samtidig tror vi at vi ikke hadde fått disse historiene hvis ikke dette hadde ligget som et løfte i bunnen og en betryggelse fra vår side.

Tid og sensitivitet: Yasmin var den mest traumatiserte av våre intervjuobjekter. Vi brukte mye tid på å gjøre henne trygg. Vi var mye sammen med henne, noe som var helt avgjørende for å få den tilliten som skulle til for at hun skulle orke å fortelle hele sin historie, og for at vi kunne få filme henne i situasjoner både i hjemmet og utenfor. Vi traff Yasmin totalt tre ganger og hver gang var vi sammen med henne over to dager hele dager, inkludert kvelder.

Innimellom filmet vi, men vi måtte også stadig legge vekk kamera og skifte tema, fordi Yasmin holdt på å besvime eller dissosierte på annen måte ved å forsvinne inn i en "egen verden" der vi mistet kontakt med henne. Vi opplevde også at Yasmin hadde et behov for å bli bedre kjent med oss også uten kamera for å være sikker på at vi var til å stole på og at vi forsto henne. Alt dette gjorde at tid, tålmodighet og sensitivitet i situasjonen var avgjørende faktorer for å få hennes historie.

Alle kvinnene fikk se programmet i sin helhet i god tid før det ble sendt, og ikke bare de delene de selv var med i. Dette fordi de skulle være helt trygge på hvilken sammenheng de ble satt inn i.

VEIER SOM IKKE FØRTE FRAM:

Vi var tidlig i prosessen i kontakt med Oslo Politidistrikt. Vi ønsket å følge deres arbeid med menneskehandelsaker, og vi ønsket å bli med dem ut. Vi fikk aldri et klart svar til tross for gjentatte purringer. Vi forsto etter en tid at Oslo-politiet hadde utlånt alle som jobber med menneskehandel til Romerike politidistrikt for å jobbe med Lime-saken, og at det kun var en politi igjen i Oslo som jobbet med prostitusjonsfeltet.

Dette bekreftet de også senere i prosessen på direkte spørsmål. Oslopolitiet stilte etter fire måneder til slutt opp til et intervju, men ikke noe mer.

ROSA-prosjektet jobber for å bistå ofre for menneskehandel som har vært utnyttet i prostitusjon. Sammen med Kirkens Bymisjon og Pro-senteret er det ofte de som kommer i kontakt med ofrene først, før kvinnene plasseres i trygghet rundt omkring på landets krisesentere. Jeg ba tidlig ROSA om hjelp til å komme i kontakt med mulige ofre, men endte med å bruke lederen der som intervjuobjekt i filmen.

Jeg hadde også mye kontakt med Kirkens Bymisjon. Vi fikk mulighet til å bli med dem ut på oppsøkende virksomhet, først uten kamera, så med. Men det er sterke personvern hensyn i slike saker. Jeg måtte vente i bilen. Det var kun en av de prostituerte som ville snakke med meg, men hun ville ikke bli intervjuet. Hun hevdet hun ikke var offer for menneskehandel, og jeg hadde ingen grunn til å verken tro eller mistro henne.

Arbeidet med å finne kvinner som ville ta belastningen med å stille opp var krevende. Jeg møtte også en kvinne som hadde fått et utvisningsvedtak. Hun var først villig til å stille opp, men hun trakk seg fordi hun ikke så at hun hadde noe å vinne på å stille opp. Hun ble kort tid etter sendt tilbake til Nigeria sammen med sin datter på fem år..

VEIEN VIDERE

Jeg ønsket først og fremst å få kontakt med kvinner som hadde samarbeidet med norsk politi. Jeg ville snakke med de som hadde anmeldt bakmenn, og som hadde opplevd at saken ble henlagt, og som seinere hadde opplevd at de ikke fikk oppholdstillatelse.

Yasmin, Leah og Maria hadde alle tre dette til felles. Alle kvinnene kom fra afrikanske land, men to av dem var dublinere, fra henholdsvis Italia og Ungarn. En av dem skulle returneres, til hjemlandet Nigeria.

Det var bare en av dem som hadde valgt å ikke anmelde bakmannen, og hun var også den eneste av dem som hadde fått innvilget oppholdstillatelse i Norge. Alle kvinnene hadde det til felles at ingen instanser tvilte på deres historier.

Hvorfor ble sakene henlagt? Var det virkelig ikke grunn til videre etterforskning i noen av sakene?

I Yasmins sak var det vanskelig å finne ut av om politiet kunne ha gjort noe mer for å spore opp bakmannen. Yasmin hadde levd innesperret mesteparten av tiden, er analfabet, har begrenset evne til å forstå og framstår på mange måter som et barn.

Hun hadde kun et fornavn på bakmannen og en vag beskrivelse av utseendet hans. De hadde dessuten oppholdt seg i Norge i svært kort tid før hun greide å rømme, kun et døgn tid. Det virket lite sannsynlig at politiet, med sine tilmålte ressurser kunne ha funnet Yasmins bakmann.

Men hva med de andre sakene?

LEAH-SAKEN OG POLITITABBen

Min kollega Geir Pettersen jobbet for å spore opp Leah. Vi fikk mulighet til å treffe henne og datteren i Italia. Vi traff dem i en leilighet utenfor en større italiensk by. De levde i skjul for at ikke Leahs tidligere bakmannsapparat skulle finne henne. Leah var gravid, og hun hadde fått beskjed om å flytte ut av leiligheten de bodde i fordi hun ikke hadde betalt husleia på flere måneder. Leiligheten var full av muggsopp.

Leah hadde da seks uker igjen til termin, fire uker igjen til utkastelse. Leah fikk ingen støtte eller hjelp fra italienske myndigheter, og hadde ingen steder å flytte til. Nå visste hun ikke hvor de skulle gjøre av seg og fryktet at hun og barnet ville havne på gata.

Tre år tidligere hadde Leah anmeldt sin bakkvinne til politiet i Bodø. Politiet hadde gjennomført en samtale med Leah, og så henlagt anmeldelsen uten å åpne etterforskning. Da Leah var i politiforhør hadde hun med seg en representant for Krisesenteret.

Ifølge senterlederen hadde Leah fortalt politiet mye. Leah kjente det fulle og riktige navnet på sin bakkvinne, og hadde god og detaljert kjennskap til hvor hun hadde virket som prostituert. Men politiet hevdet at det ikke hadde kommet fram noe som helst under samtalen de kunne bruke til å åpne en etterforskning.

Da vi møtte Leah sa hun selv at hun hadde fortalt politiet "alt". Det fantes altså to vidt forskjellige versjoner av hva som hadde skjedd i den ene samtalen Leah hadde hatt med politiet. Det var ikke ført noe referat av samtalen. Politiets forklaring på det var at dette ikke hadde vært et avhør, men kun en innledende samtale som de skulle bruke til å se om det var grunnlag for å gjennomføre et formelt avhør. Vi hadde altså tilsynelatende ingen mulighet til å finne ut av hva som egentlig hadde blitt sagt.

Jeg intervjuet politisjefen for å finne ut hvorfor de aldri åpnet etterforskning. I intervjuet sa politisjefen at Leah ikke hadde gitt "noe informasjon de kunne bruke til å gå videre med". Men senere i intervjuet innrømte han at det stemte at Leah hadde oppgitt bakkvinnens fulle navn i samtalen. Grunnen til at de ikke hadde sjekket mer var at Leah, som er analfabet, ikke kunne skrive ned navnet på bakkvinnen. Dermed visste ikke politiet hvordan navnet skulle staves. Informasjonen ble for vag, hevdet politisjefen. Derfor valgte de å legge saken vekk.

I likhet med politiet hadde vi kun fått navnet på bakkvinnen gjengitt muntlig. Ved å prøve oss frem med googlesøk på ulike stavemåter og nasjonalitet kom vi veldig raskt frem til det vi mente var den mest sannsynlige skrivemåten for navnet hennes.

Wanja Sæther hadde fortalt oss at det trolig forelå en dom mot denne bakkvinnen fra Italia, og at Leah skulle være blant de fornærmede i saken. I tillegg visste vi hvor i Italia Leah hadde oppholdt seg sammen med bakkvinnen. Ingen av våre kilder hadde sett dommen, og Leah hadde den heller ikke selv. På dette tidspunktet var vi ikke sikre på at den fantes.

Vi hadde kontakt med hennes tidligere advokat og med Esohe Agathise, som er en av Italias fremste eksperter på menneskehandel. Hun hadde vært i kontakt med Leah da hun var i Italia og kjente til saken. Vi ba dem begge forhøre seg i sine nettverk i et forsøk på å finne frem til den angivelige dommen.

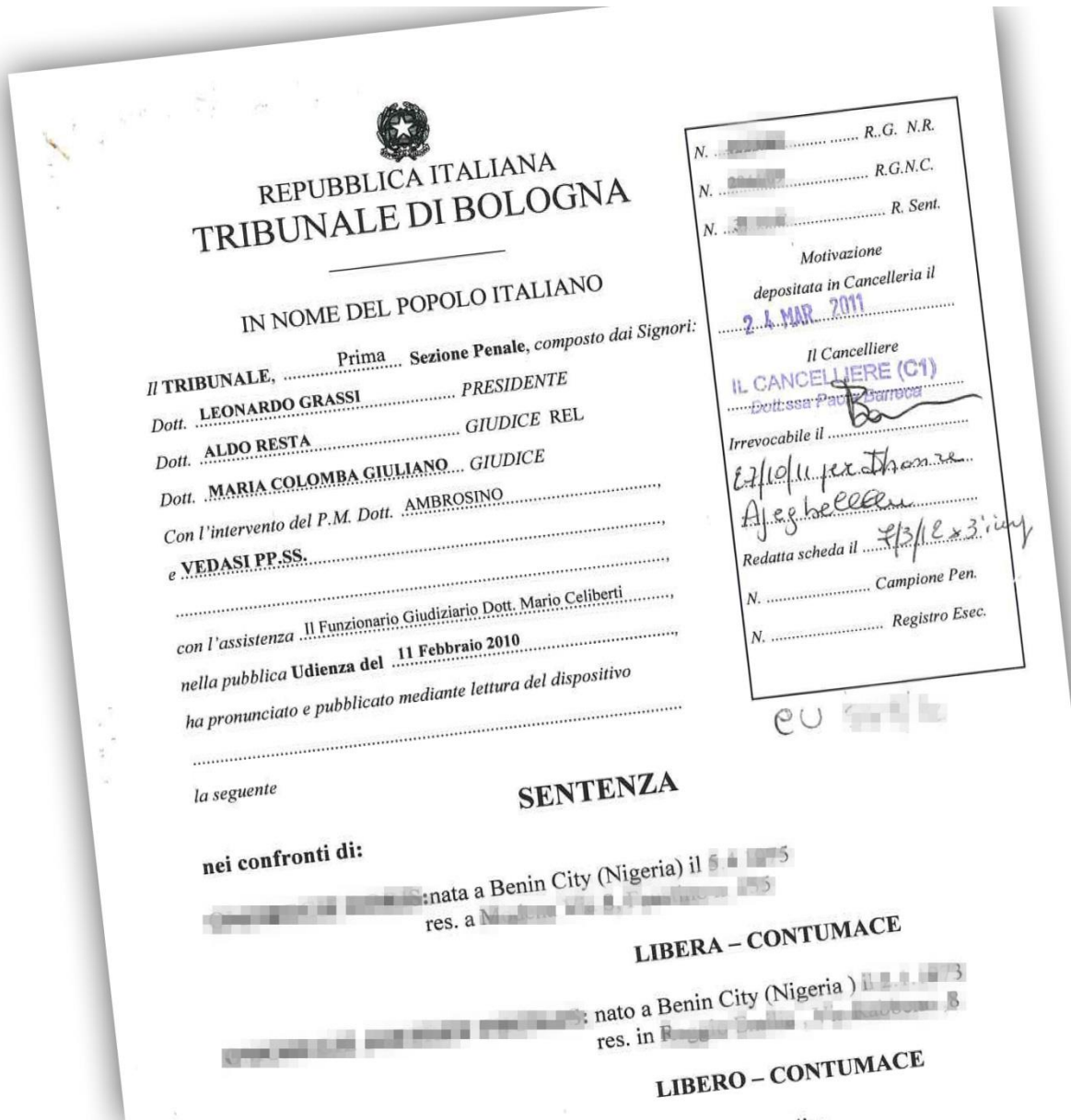
Vi møtte også den lokale politisjefen. Prostitusjon og menneskehandel var et stort problem i hans distrikt. Han hadde derfor et bredt nettverk både i politiet og utenfor av kontakter som på ulike felt jobbet med menneskehandel.

Vi gav han de opplysningene vi hadde. Den mest sannsynlige stavemåten av navnet på bakkvinnen, navnet til Leah (hennes virkelige navn, som sannsynligvis ble brukt i dommen) og kjente bosteder kvinnen hadde hatt i Italia.

Verken Leahs tidligere advokat eller Esohe Agathise klarte å finne dommen for oss. Og forhåpningene om å finne den sank.

7. Mars, etter noen ukers ventetid, fikk vi endelig epost fra politisjefen. Han hadde funnet dommen vi lette etter. Der var Leah beskrevet med fullt navn, som offer for menneskehandel i saken, og hun var tilkjent erstatning ifølge dommen. Kvinnen som tvang Leah til å prostituere seg var også beskrevet i dommen med samme navn som Leah tidligere hadde gitt til politiet i Bodø. Hun var dømt in absentia.

Informasjonen Leah hadde gitt i samtalen med politiet viste seg altså å være tilstrekkelig til å finne bakkvinnens identitet og dom for hallikvirksomhet. Den samme informasjonen politiet i Bodø hevdet ikke var noe som helst å gå videre på.

Vi fant dommen mot Leas bakkvinne basert på den samme informasjonen som Leah hadde gitt politiet.

ETTERSPILL

LEAH FIKK KOMME TILBAKE

Dagen etter at dokumentaren ble sendt tok politiet i Bodø selvkritikk og innrømte feil i Leah-saken. De beklaget måten de hadde håndtert saken på, og de bestemte seg for å gjenåpne etterforskningen.

Dette førte til at Leah fikk lov å komme tilbake til Norge med sin datter, og kunne føde sitt nye barn i Norge. De fikk innvilget ett års refleksjonstid og har foreløpig lov til å oppholde seg i Norge fram til juni 2016.

Politiet har gjennomført nye avhør av Leah, og saken er fremdeles under etterforskning.

Politiet gjenåpnet saken og Leah fikk komme tilbake til Norge.

FORESLÅR LOVENDRING

Vi publiserte en rekke saker om menneskehandel. Hovedsaken var dokumentaren "Fortell og forsvinn." Den skapte et betydelig engasjement. Det ble demonstrasjonstog i Oslo og Bergen, og det ble skrevet en rekke kommentar- og lederartikler. Engasjementet på sosiale medier var særlig sterkt, der det blant annet ble opprettet egne støttegrupper.

Kristelig folkepartis justispolitiske talsmann Kjell Ingolf Ropstad fremmet etter å ha sett dokumentaren forslag til en lovendring som skal gi ofre for menneskehandel oppholdstillatelse i Norge, uavhengig av politiets arbeid.

Hans forslag var at ofrene burde sikres opphold dersom du var identifisert som offer for menneskehandel. Høsten 2015 vedtok Stortinget følgende: "Stortinget ber regjeringen utrede muligheten for å gi mennesker, hvor det er sannsynliggjort at de er ofre for menneskehandel, oppholdstillatelse i Norge." Dette ble enstemmig vedtatt.

YASMINS SAK TIL HØYESTERETT

Yasmin opplevde en enorm støtte etter programmet og har i stor grad blitt et symbol for kampen mot menneskehandel. Hennes navn har blitt brukt i demonstrasjoner, markeringer og debattinnlegg. I juni 2015 behandlet Lagmannsretten hennes krav om rett til å få en realitetsbehandling av saken i Norge. Hun fikk ikke medhold.

Hennes støttespillere har anket saken, og i høst ble det klart at Høyesterett skal behandle den. Foreløpig dato for Høyesteretts behandling er satt til 8. mars.

Oversikt over publisert materiale:

Brennpunkt: Fortell og forsvinn – 58 minutters dokumentarfilm sendt på NRK1 14. april 2015.
Tilgjengelig på NRK TV på nett: <https://tv.nrk.no/serie/brennpunkt/MDDP11000815/14-04-2015>

Sexslaven Norge vil kaste ut – Featureartikkel publisert på NRK.no 14. april 2015:
<http://www.nrk.no/dokumentar/xl/sexslaven-norge-vil-kaste-ut-1.12307908>

Kastet ut etter polititabbe – Featureartikkel publisert på NRK.no 14. april 2015:
<http://www.nrk.no/dokumentar/xl/kastet-ut-etter-polititabbe-1.12308568>

Samarbeider med politiet, men blir kastet ut av Norge – Nyhetssak publisert på NRK.no 14. april 2015: http://www.nrk.no/dokumentar/samarbeider-med-politiet_-men-blir-kastet-ut-av-norge-1.12307366

Justisdepartementet forsvarer at ofre for menneskehandel sendes ut – Nyhetssak publisert på NRK.no 14. april 2015: <http://www.nrk.no/dokumentar/justisdepartementet-forsvarer-at-ofre-for-menneskehandel-sendes-ut-1.12309771>

– Trygt å drive menneskehandel i Norge ut – Nyhetssak publisert på NRK.no 15. april 2015:
http://www.nrk.no/dokumentar/_trygt-a-drive-menneskehandel-i-norge-1.12308570

– Tabbe å legge ned prostitusjonsgruppe – Nyhetssak publisert på NRK.no 15. april 2015:
<http://www.nrk.no/ostlandssendingen/oslo-politiet-forsterker-kampen-mot-prostitusjon-1.12310006>

Politiet starter etterforskning i Leah-saken – Nyhetssak publisert på NRK.no 15. april 2015:
<http://www.nrk.no/nordland/politiet-starter-etterforskning-i-leah-saken-1.12310527>

Vil spørre justisministeren om Leah-saken – Nyhetssak publisert på NRK.no 15. april 2015:
<http://www.nrk.no/nordland/vil-sporre-justisministeren-om-leah-saken-1.12311057>

Ellingsen om Leah-saken: – Flere slike saker kan vi aldri ha – Nyhetssak publisert på NRK.no 15. april 2015: http://www.nrk.no/nordland/ellingsen_-leah-saken-ma-aldri-gjenta-seg-1.12311956

Avhør av trafficking-offer i gang: – En tung materie – Nyhetssak publisert på NRK.no 19. mai 2015:
http://www.nrk.no/nordland/avhor-av-trafficking-offer-i-gang_-en-tung-materie-1.12365988

Trafficking-offeret Leah får bli i Norge – Nyhetssak publisert på NRK.no 22. juni 2015:
<http://www.nrk.no/nordland/trafficking-offeret-leah-far-bli-i-norge-1.12422318>

Trafficking-offeret Yasmin tapte i retten – må ut av Norge – Nyhetssak publisert på NRK.no 27. august 2015: http://www.nrk.no/dokumentar/trafficking-offeret-yasmin-tapte-i-retten-_ma-ut-av-norge-1.12517226

Gravid trafficking-offer må ut av Norge – Nyhetssak publisert på NRK.no 13. november 2015:
<http://www.nrk.no/dokumentar/gravid-trafficking-offer-ma-ut-av-norge-1.12649706>

Skal bli lettere for menneskehandel-ofre å få opphold i Norge – Nyhetssak publisert på NRK.no 3. desember 2015: <http://www.nrk.no/dokumentar/skal-bli-lettere-for-menneskehandel-ofre-a-fa-opphold-i-norge-1.12683747>

NRKs distriktskontorer har også laget en rekke oppfølgingssaker, som er tilgjengelig her:
<http://www.nrk.no/emne/menneskehandel-i-norge-1.8023857>